

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

P8_TA(2017)0026

Przegląd Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie przeglądu Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju (2016/2094(INI))

(2018/C 252/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju z grudnia 2005 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾ i wspólne stanowisko UE na drugie posiedzenie wysokiego szczebla w ramach globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju w Nairobi (w dniach 28 listopada – 1 grudnia 2016 r.) ⁽³⁾,
- uwzględniając dokument końcowy czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy z grudnia 2011 r., które zainicjowało globalne partnerstwo w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 pt. „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030”, przyjęty dnia 25 września 2015 r. na szczycie ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju w Nowym Jorku ⁽⁴⁾,
- uwzględniając plan działania z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację z Dili z dnia 10 kwietnia 2010 r., która dotyczy zaprowadzania pokoju i budowania państwowości, a także „Nowy ład na rzecz państw niestabilnych” zainicjowany w dniu 30 listopada 2011 r.,
- uwzględniając porozumienie paryskie (COP 21) w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, przyjęte w dniu 12 grudnia 2015 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając światowy szczyt humanitarny zorganizowany w dniach 23–24 maja 2016 r. w Stambule oraz podjęte na nim zobowiązania do działania ⁽⁷⁾,
- uwzględniając nowy program dotyczący miast, przyjęty na konferencji Narodów Zjednoczonych dotyczącej mieszkalnictwa i zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich (Habitat III), która odbyła się w dniach 17–20 października 2016 r. w Quito w Ekwadorze ⁽⁸⁾,
- uwzględniając sprawozdanie OECD/UNDP z postępów za 2014 r. pt. „W trosce o większą skuteczność współpracy na rzecz rozwoju” ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/49650173.pdf>

⁽³⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-14684-2016-INIT/pl/pdf>

⁽⁴⁾ http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=E

⁽⁵⁾ http://www.un.org/esa/ffd/wp-content/uploads/2015/08/AAAA_Outcome.pdf

⁽⁶⁾ <https://unfccc.int/resource/docs/2015/cop21/eng/l09r01.pdf>

⁽⁷⁾ <https://www.worldhumanitariansummit.org/>

⁽⁸⁾ <https://habitat3.org/the-new-urban-agenda/>

⁽⁹⁾ <http://effectivecooperation.org/wp-content/uploads/2016/05/4314021e.pdf>

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dotyczący współpracy na rzecz rozwoju, zgodnie z którym „polityka Unii i polityka państw członkowskich w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju uzupełniają i wzmacniają się wzajemnie” i w którym ograniczenie i likwidację ubóstwa określa się jako główny cel polityki UE na rzecz rozwoju,
- uwzględniając konkluzje Rady z października 2012 r. dotyczące korzeni demokracji i zrównoważonego rozwoju oraz współpracy Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych,
- uwzględniając Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady UE z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie podejścia do współpracy na rzecz rozwoju, które jest oparte na prawach i obejmuje wszystkie prawa człowieka ⁽²⁾,
- uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej, opublikowaną w czerwcu 2016 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, podpisaną i ratyfikowaną przez UE w 2011 r., oraz uwagi końcowe ONZ dotyczące jej wdrożenia,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Handel z korzyścią dla wszystkich. W kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej” (COM(2015)0497),
- uwzględniając Unijny plan działania w sprawie równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju (2016–2020) oraz Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji (2015–2019),
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje, w szczególności rezolucję z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie wniosku dotyczącego wspólnej deklaracji Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki Wspólnoty Europejskiej na rzecz rozwoju – „Europejski konsensus” ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie zwiększenia skuteczności polityki rozwojowej UE ⁽⁵⁾, rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie koordynacji darczyńców UE w zakresie pomocy rozwojowej ⁽⁶⁾, rezolucję z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 ⁽⁷⁾, rezolucję z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽⁸⁾, rezolucję z dnia 8 lipca 2015 r. w sprawie unikania zobowiązań podatkowych i uchylania się od opodatkowania jako wyzwań dla zarządzania, ochrony socjalnej i rozwoju w krajach rozwijających się ⁽⁹⁾, rezolucję z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sektora prywatnego i rozwoju ⁽¹⁰⁾, rezolucję z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie działań następczych i przeglądu programu działań do roku 2030 ⁽¹¹⁾, rezolucję z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽¹²⁾ oraz rezolucję z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie podniesienia skuteczności współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹³⁾,
- uwzględniając wspólny dokument roboczy w sprawie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet: odmiana losu dziewcząt i kobiet w kontekście stosunków zewnętrznych UE w latach 2016–2020” (SWD(2015)0182) oraz konkluzje Rady z dnia 26 października 2015 r., w których zatwierdzono odnośny plan działania w sprawie równości płci na lata 2016–2020,

⁽¹⁾ Konkluzje Rady z dnia 15 maja 2007 r.

⁽²⁾ Konkluzje Rady z dnia 19 maja 2014 r.

⁽³⁾ Dokument Rady 10715/16.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, s. 484.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 77.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 468 z 15.12.2016, s. 73.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0059.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0196.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0265.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0137.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0224.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0246.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0437.

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

- uwzględniając nowe ramy na rzecz równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet: odmiana losu dziewcząt i kobiet w kontekście stosunków zewnętrznych UE (2016–2020),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie nowej, perspektywicznej i innowacyjnej przyszłej strategii w dziedzinie handlu i inwestycji ⁽¹⁾,
  - uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka i jej cztery podstawowe zasady: niedyskryminacji (art. 2), najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka (art. 3), prawa do życia, rozwoju i ochrony (art. 6) oraz uczestnictwa (art. 12),
  - uwzględniając nadchodzące sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz Komisji Rozwoju w sprawie rozwiązań dotyczących przepływu uchodźców i migrantów: rola działań zewnętrznych UE (2015/2342(INI)) oraz rezolucji z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie poprawy skuteczności współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A8-0020/2017),
- A. mając na uwadze, że przegląd Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju następuje w odpowiednim momencie i jest potrzebny z uwagi na zmienione ramy zewnętrzne, w tym przyjęcie programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz celów zrównoważonego rozwoju, porozumienie paryskie w ramach CO P21 w sprawie zmian klimatu, ramy z Sendai dotyczące ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych, plan działania z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju oraz globalne partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, nowe lub poważniejsze globalne wyzwania, takie jak zmiana klimatu, kontekst migracji, większe różnicowanie krajów rozwijających się mających zróżnicowane i specyficzne potrzeby w zakresie rozwoju, pojawianie się nowych darczyńców i nowych globalnych podmiotów, a także z uwagi na pogarszające się warunki działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego i wewnętrzne zmiany w UE, w tym zmiany wynikające z traktatu lizbońskiego, programu działań na rzecz zmian oraz globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że zamysłem powszechnego programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz wzajemnie powiązanych celów w zakresie zrównoważonego rozwoju jest osiągnięcie zrównoważonego rozwoju w granicach poziomów krytycznych dla planety, budowanie partnerstwa ukierunkowanego na ludzi, zapewnienie im podstawowych zasobów takich jak żywność, woda i infrastruktura sanitarna, opieki zdrowotnej, energii, możliwości kształcenia się i zatrudnienia, a także promowanie pokoju, sprawiedliwości i dobrobytu dla wszystkich; mając na uwadze, że należy podejmować działania zgodnie z zasadami odpowiedzialności krajowej i partnerstwa na rzecz rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, a także kłaść nacisk na wyniki, przejrzystość i odpowiedzialność; mając na uwadze, że podejście zasadzające się na prawach to niezbędny warunek zrównoważonego rozwoju, o czym mowa w rezolucji ONZ nr 41/128, w której prawo do rozwoju określono jako niezbywalne prawo człowieka;
- C. mając na uwadze art. 208 TFUE, zgodnie z którym polityka Unii i polityka państw członkowskich w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju uzupełniają i wzmacniają się wzajemnie;
- D. mając na uwadze, że zmiana klimatu jest zjawiskiem wymagającym pilnego działania, gdyż w większym stopniu dotyka kraje ubogie i najbardziej podatne na zagrożenia;
- E. mając na uwadze, że trzy czwarte osób ubogich na świecie żyje w krajach o średnich dochodach; mając na uwadze, że kraje o średnich dochodach nie stanowią jednolitej grupy, lecz ich potrzeby i stojące przed nimi wyzwania są bardzo zróżnicowane, a zatem unijna współpraca na rzecz rozwoju musi być w wystarczającym stopniu zróżnicowana;
- F. mając na uwadze, że wynikająca z traktatów spójność polityki na rzecz rozwoju wymaga od UE uwzględniania celów współpracy na rzecz rozwoju w działaniach prowadzonych w innych obszarach polityki, które mogą mieć wpływ na kraje rozwijające się; mając na uwadze, że w związku z tym należy określić i realizować działania w ściśle powiązanych obszarach polityki, takich jak handel, bezpieczeństwo, migracja, pomoc humanitarna i rozwój, aby wzmacniały się one wzajemnie;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0299.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0437.

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

- G. mając na uwadze, że migracja staje się coraz bardziej palącą kwestią ze względu na przymusowe wysiedlenie ponad 65 milionów osób na całym świecie; mając na uwadze, że znaczna większość uchodźców żyje w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że osłabienie struktur państwowych, brak stabilności i wojny, naruszanie praw człowieka, skrajne ubóstwo, a także brak perspektyw to główne przyczyny, dla których ludzie opuszczają swoje domy; mając na uwadze, że w ostatnich latach miliony osób migrowały lub uciekły do UE;
- H. mając na uwadze, że niektóre niedawne propozycje Komisji można rozumieć jako reorientację polityki rozwoju ze względu na nowe spojrzenie przez pryzmat zarządzania migracją, aby zrealizować, często krótkoterminowe, priorytety UE; mając na uwadze, że pomoc rozwojowa nie powinna być uzależniona od współpracy państw beneficjentów w kwestiach dotyczących migracji; mając na uwadze, że fundusze takie jak kryzysowy fundusz powierniczy UE dla Afryki i unijny plan inwestycji zewnętrznych powołano z myślą o reagowaniu na niedawne kryzysy migracyjne w UE; mając na uwadze, że najważniejszym celem polityki UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju musi być ograniczenie, a w perspektywie długoterminowej likwidacja ubóstwa oraz że podstawą tej polityki muszą być zasady skuteczności rozwoju;
- I. mając na uwadze, że opieka zdrowotna i kształcenie to główne czynniki umożliwiające zrównoważony rozwój; mając na uwadze, że w związku z tym inwestycje mające na celu zagwarantowanie powszechnego dostępu do opieki zdrowotnej i kształcenia są wyeksponowane w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 i w celach zrównoważonego rozwoju oraz należy przeznaczyć na nie odpowiednie zasoby, aby powstały pozytywne efekty zewnętrzne w innych sektorach;
- J. mając na uwadze, że MŚP i mikroprzedsiębiorstwa stanowią kościć światowej gospodarki, należą do podstawowych elementów gospodarki w krajach rozwijających się i obok dobrze funkcjonujących sektorów publicznych są kluczowym czynnikiem zwiększającym wzrost gospodarczy, społeczny i kulturalny; mając na uwadze, że MŚP mają często ograniczony dostęp do kapitału, zwłaszcza w krajach rozwijających się;
- K. mając na uwadze, że ponad połowa światowej ludności mieszka obecnie w miastach i przewiduje się, że do 2050 r. wskaźnik ten wyniesie 2/3, przy czym około 90 % rozwoju miast przypada na Afrykę i Azję; mając na uwadze, że tendencja ta uwydatnia konieczność zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich; mając na uwadze, że w wielu krajach rozwijających się bezpieczeństwo w miastach staje się coraz większym wyzwaniem;
- L. mając na uwadze, że oceany mają istotne znaczenie dla różnorodności biologicznej, bezpieczeństwa żywnościowego, energii, miejsc pracy i wzrostu, lecz mając też na uwadze, że zasoby morskie są zagrożone z powodu zmiany klimatu, a także nadmiernej eksploatacji i niezrównoważonego gospodarowania;
- M. mając na uwadze, że wylesianie i degradacja lasów przyczyniają się do zubożenia ekosystemów i mają istotny wpływ na zmianę klimatu;
- N. mając na uwadze, że polityka UE w zakresie rozwoju stanowi istotne uzupełnienie polityki państw członkowskich w tej dziedzinie, które powinny skupiać się na obszarach przewagi komparatywnej oraz sposobach wspierania celów unijnej polityki rozwoju w ramach globalnej roli UE jako organizacji;
- O. mając na uwadze, że polityka rozwoju jest kluczowym elementem polityki zewnętrznej UE; mając na uwadze, że Unia jest największym darczyńcą pomocy rozwojowej na świecie i wraz z państwami członkowskimi zapewnia ponad połowę oficjalnej pomocy rozwojowej na świecie;
- P. mając na uwadze narastające na całym świecie różnice majątkowe i nierówność dochodów; mając na uwadze, że tendencja ta stwarza ryzyko osłabienia spójności społecznej i zwiększenia dyskryminacji, niestabilności politycznej i niepokoju; mając na uwadze, że mobilizacja krajowych zasobów jest zatem kluczem do wdrożenia programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 i w perspektywie długoterminowej stanowi realną strategię przewycięcia zależności od pomocy zagranicznej;
1. podkreśla znaczenie Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju dla zapewnienia wspólnego i spójnego stanowiska zarówno na szczeblu UE, jak i poszczególnych państw członkowskich w odniesieniu do celów, wartości, zasad i głównych aspektów współpracy na rzecz rozwoju, łącznie z jego wdrażaniem; uważa, że dorobek konsensusu, a w szczególności jego holistyczne podejście i wyraźny podstawowy cel polegający na zwalczaniu, a w perspektywie długoterminowej wyeliminowaniu ubóstwa musi zostać utrzymany podczas przeglądu konsensusu; uważa ponadto, że celem musi być również walka z nierównością, co uwzględniono w celach zrównoważonego rozwoju; przypomina, że polityka UE i państw członkowskich w zakresie rozwoju powinna się wzajemnie umacniać i uzupełniać;

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

2. ostrzega przed rozszerzaniem kryteriów oficjalnej pomocy rozwojowej w celu pokrywania wydatków innych niż wydatki bezpośrednio związane z wyżej wymienionymi celami; podkreśla, że celem wszelkich reform oficjalnej pomocy rozwojowej musi być zwiększanie wpływu na rozwój;
3. uznaje znaczenie przejrzystej europejskiej strategii działań zewnętrznych, co wymaga spójności polityki, w szczególności w zakresie pokoju i bezpieczeństwa, migracji, handlu, środowiska i zmiany klimatu, pomocy humanitarnej i współpracy na rzecz rozwoju; ponownie jednak podkreśla, że cele rozwoju stanowią cele same w sobie; przypomina zobowiązanie traktatowe, zapisane w art. 208 TFUE, w myśl którego przy realizacji polityki, która mogłaby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju; zdecydowanie podkreśla, że Parlament może przyjąć jedynie silną koncepcję polityki rozwoju zasadzającą się na zobowiązaniach wynikających z TFUE i koncentrującą się głównie na walce z ubóstwem; przypomina zasady działań zewnętrznych UE na podstawie art. 21 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, a mianowicie zasady demokracji, państwa prawnego, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, równości i solidarności oraz poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego;
4. zgodnie z traktatem z Lizbony współpracę na rzecz rozwoju opisuje w następujący sposób: walka o GODNOŚĆ poprzez wyeliminowanie UBÓSTWA;

Unijne cele, wartości i zasady na rzecz rozwoju

5. apeluje, aby cele zrównoważonego rozwoju, program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz wymiar gospodarczy, społeczny i środowiskowy zrównoważonego rozwoju przenikały w sposób przekrojowy wszystkie strategie polityczne UE, zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne, oraz aby stanowiły istotę konsensusu przy uznaniu istotnych wzajemnych połączeń między celami do osiągnięcia a zakładanymi poziomami; apeluje, aby walka z ubóstwem i w perspektywie długoterminowej wyeliminowanie go pozostało nadrzędnym i zasadniczym celem polityki rozwoju UE, skupiającym uwagę na najbardziej zmarginalizowanych grupach i kierującym się zasadą niezaniebawiania żadnego człowieka; podkreśla znaczenie zdefiniowania ubóstwa zgodnie z definicją zawartą w Konsensusie i programie na rzecz zmian oraz w ramach Traktatu z Lizbony;
6. podkreśla powszechny i sprzyjający przekształceniom charakter programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030; w związku z tym podkreśla, że kraje rozwinięte i rozwijające się dzielą między sobą odpowiedzialność za osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju oraz że strategia UE dotycząca tych celów musi obejmować spójny zestaw zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych strategii politycznych i zobowiązań oraz pełną gamę instrumentów polityki rozwojowej;
7. nalega, by polityka na rzecz rozwoju z większą konsekwencją odzwierciedlała skupienie uwagi Unii na państwach niestabilnych, bezrobociu ludzi młodych, kobietach i dziewczętach spotykających się z przemocą ze względu na płeć, szkodliwych praktykach oraz osobach znajdujących się w sytuacjach konfliktu, a także przypomina o zobowiązaniu UE do przeznaczania co najmniej 20 % oficjalnej pomocy rozwojowej na włączenie społeczne i rozwój społeczny;
8. podkreśla, że kształcenie ma kluczowe znaczenie dla rozwijania samowystarczalnych społeczeństw; apeluje o powiązanie wysokiej jakości kształcenia, szkolenia technicznego i zawodowego oraz współpracy z przemysłem jako istotnego warunku wstępnego dla możliwości zatrudnienia ludzi młodych i dostępu do miejsc pracy dla wykwalifikowanych pracowników; uważa, że zwłaszcza rozwiązanie kwestii dostępu do edukacji w sytuacjach nagłych i kryzysowych ma podstawowe znaczenie zarówno dla rozwoju, jak i ochrony dzieci;
9. podkreśla, że czynniki systemowe, takie jak nierówność płci, bariery polityczne i brak równowagi sił, mają wpływ na zdrowie oraz że zapewnienie sprawiedliwego dostępu do wysokiej jakości usług opieki zdrowotnej, świadczonych przez fachowy, wykwalifikowany i kompetentny personel medyczny, ma zasadnicze znaczenie; podkreśla, że wobec tego w ramach nowego konsensusu należy promować inwestowanie w pracowników medycznych pierwszego kontaktu i wzmocnianie ich pozycji, gdyż odgrywają oni kluczową rolę w zapewnieniu opieki medycznej w regionach oddalonych, ubogich i w niedostatecznym stopniu objętych systemem, a także na obszarach konfliktów; podkreśla, że promowanie badań i rozwoju nowych technologii w zakresie zdrowia, aby stawiać czoła nowym zagrożeniom dla zdrowia, takim jak epidemie i oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe, ma zasadnicze znaczenie dla realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
10. wzywa UE do stałego i silnego zaangażowania na rzecz globalnego ładu opartego na zasadach i do jego promowania, w szczególności globalnego partnerstwa na rzecz zrównoważonego rozwoju;
11. podkreśla, że zwalczanie nierówności wewnątrz państw i pomiędzy nimi, przeciwdziałanie dyskryminacji (w szczególności ze względu na płeć), niesprawiedliwości i konfliktom oraz promowanie pokoju, demokracji uczestniczącej, dobrych rządów, praworządności i praw człowieka, jak również społeczeństw integracyjnych, zrównoważonego wzrostu i problematyki związanej z dostosowaniem się do zmiany klimatu i łagodzeniem jego skutków musi stanowić cel przenikający politykę rozwojową UE; apeluje o całościowe wdrożenie programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz w sposób skoordynowany i spójny z porozumieniem paryskim w sprawie zmiany klimatu, w tym również w odniesieniu do konieczności pilnego wypełnienia luki między tym, co jest potrzebne,

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

aby obniżyć globalne ocieplenie oraz zwiększyć nakłady pracy i finansowanie w związku z działaniami przystosowawczymi; przypomina o zobowiązaniu UE dotyczącym przeznaczenia 20 % środków budżetowych dostępnych w latach 2014–2020 (czyli około 180 mld EUR) na przeciwdziałanie zmianie klimatu, w tym również w ramach unijnej polityki zewnętrznej i polityki współpracy na rzecz rozwoju;

12. podkreśla, że źródłem współpracy na rzecz rozwoju może być włączenie, zaufanie oraz innowacje oparte na respektowaniu przez wszystkich partnerów korzystania z krajowych strategii i ram wyników krajowych;

13. uznaje szczególną rolę wymiaru dobrych rządów w zrównoważonym rozwoju; wzywa UE do wzmocnienia równowagi między obszarem gospodarczym, społecznym i środowiskowym poprzez wspieranie kompleksowych krajowych strategii zrównoważonego rozwoju oraz odpowiednich mechanizmów i procesów dobrych rządów przy zwróceniu szczególnej uwagi na uczestnictwo społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla znaczenie reform decentralizacyjnych w zakresie administracji i podatków jako środków promowania dobrych rządów na szczeblu lokalnym zgodnie z zasadą pomocniczości;

14. wzywa do zachęcania krajów partnerskich w ramach unijnej współpracy na rzecz rozwoju do „glokalizacji” celów zrównoważonego rozwoju, w porozumieniu z społeczeństwem obywatelskim na szczeblu krajowym i lokalnym, w celu przełożenia ich na trafne cele na szczeblu krajowym i niższym, wywodzące się z krajowych strategii, programów i budżetów na rzecz rozwoju; wzywa UE i jej państwa członkowskie do zachęcania krajów partnerskich do uwzględnienia głosu zmarginalizowanych społeczności w monitorowaniu celów zrównoważonego rozwoju oraz do promowania konkretnych mechanizmów umożliwiających takie działanie, zgodnie z programem opartym na zasadzie niezaniebywania żadnego człowieka;

15. apeluje, aby w polityce rozwoju UE w dalszym ciągu przypisywano najwyższą wagę wsparciu dla krajów najsłabiej rozwiniętych, krajów o niskim dochodzie oraz małych rozwijających się państw wyspiarskich, dbając równocześnie o zróżnicowane i specyficzne potrzeby krajów o średnich dochodach, w których żyje większość osób ubogich, zgodnie z planem działania z Addis Abeby oraz przy pełnym poszanowaniu zasady zróżnicowania; wzywa do uwzględnienia aspektu terytorialnego podejścia do rozwoju w celu wzmocnienia samorządów lokalnych i regionalnych oraz skuteczniejszego zwalczania nierówności w poszczególnych krajach;

16. podkreśla znaczenie zasady odpowiedzialności demokratycznej, przyznającej krajom rozwijającym się główną odpowiedzialność za własny rozwój, lecz jednocześnie umożliwiającej parlamentom narodowym i krajowym partiom politycznym, władzom regionalnym i lokalnym, społeczeństwu obywatelskiemu i innym zainteresowanym stronom pełną realizację ich ról wspólnie z rządami krajowymi oraz aktywny udział w procesie podejmowania decyzji; w tym kontekście podkreśla znaczenie zwiększenia odpowiedzialności w górę i w dół, aby lepiej reagować na lokalne potrzeby i wspierać demokratyczną odpowiedzialność obywateli;

17. wzywa UE do kontynuacji i zwiększenia wsparcia na rzecz budowania zdolności na szczeblu lokalnym i regionalnym, a także na rzecz procesów decentralizacyjnych w celu wzmocnienia samorządów lokalnych i regionalnych oraz zwiększenia ich przejrzystości i zakresu odpowiedzialności, aby mogły lepiej zaspokajać potrzeby i wymagania swoich obywateli;

18. zgodnie z zasadą partnerstwa wzywa do współodpowiedzialności za wszystkie wspólne działania i popierania najwyższego możliwego poziomu przejrzystości; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wzmocnienia roli parlamentów narodowych, samorządów lokalnych i regionalnych oraz społeczeństwa obywatelskiego w zakresie nadzoru politycznego i budżetowego oraz kontroli demokratycznej; wzywa do wspólnego zwalczania korupcji i bezkarności przy użyciu wszelkich środków i na każdym szczeblu politycznym;

19. apeluje, aby polityczny dialog UE z krajami i regionami partnerskimi stanowił główny wątek wszelkiej unijnej współpracy na rzecz rozwoju oraz aby tego rodzaju dialog skupiał się na wspólnych wartościach i sposobie ich promowania; wzywa do większego zaangażowania parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego w dialogi polityczne;

20. podkreśla znaczenie demokracji pluralistycznej i włączającej oraz wzywa UE do wspierania równych warunków działania dla partii politycznych oraz dynamicznego społeczeństwa obywatelskiego we wszelkich jego działaniach, w tym poprzez budowanie zdolności i dialog z krajami partnerskimi w celu zapewnienia wystarczającej przestrzeni dla społeczeństwa obywatelskiego wraz z obywatelskimi i partycypacyjnymi mechanizmami monitorowania i odpowiedzialności na szczeblu niższym niż krajowy, krajowym i regionalnym, jak i w celu zapewnienia zaangażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego w opracowywanie, wdrażanie, monitorowanie, przegląd i rozliczanie strategii politycznych na rzecz rozwoju; apeluje do UE o uznanie, że konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim to jeden z kluczowych czynników decydujących o sukcesie we wszystkich sektorach programowania, jeżeli celem jest wprowadzenie formy sprawowania rządów sprzyjającej włączeniu społecznemu;

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

21. uznaje rolę społeczeństwa obywatelskiego w kształtowaniu świadomości społecznej i realizacji celów zrównoważonego rozwoju na szczeblu krajowym i globalnym poprzez kształcenie na rzecz globalnego obywatelstwa i kształtowanie świadomości;

22. apeluje o to, aby równouprawnienie płci, a także wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt oraz ich prawa stanowiły cel sam w sobie oraz przekrojowy cel polityki rozwoju UE zgodnie z założeniami unijnego planu działania w sprawie równości płci i programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, o czym przypomniano w konkluzjach Rady z dnia 26 maja 2015 r. w sprawie równych praw kobiet i mężczyzn w kontekście rozwoju; wzywa do podjęcia określonych działań politycznych w celu sprostania wyzwaniom w tej dziedzinie; wzywa do kontynuacji wysiłków UE na rzecz promowania istotnej roli kobiet i ludzi młodych jako czynników rozwoju i zmian; w tym kontekście podkreśla, że równouprawnienie płci obejmuje kobiety i mężczyzn oraz dziewczęta i chłopców w każdym wieku oraz że programy powinny wspierać równy udział i promowanie korzystania z przysługujących praw i dostępnych usług, w szczególności w kwestii dostępu do kształcenia i opieki zdrowotnej, bez dyskryminacji ze względu na tożsamość płciową lub orientację seksualną;

23. zwraca uwagę na konieczność promowania, ochrony i zabezpieczenia wszystkich praw człowieka; podkreśla, że przestrzeganie praw kobiet i dziewcząt, w tym w zakresie ich praw i zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, wyeliminowanie wszelkich skierowanych przeciwko nim form przemocy i dyskryminacji seksualnej i ze względu na płeć, w tym szkodliwych praktyk wobec dzieci oraz zawierania wczesnych i przymusowych małżeństw czy okaleczania żeńskich narządów płciowych, ma zasadnicze znaczenie dla poszanowania praw człowieka; podkreśla konieczność zapewnienia powszechnego dostępu do przystępnych, kompleksowych i wiarygodnych informacji i edukacji wysokiej jakości w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz usług w zakresie planowania rodziny; wzywa do podejmowania dalszych działań w celu przyspieszenia wysiłków na rzecz zapewnienia równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet poprzez pogłębianie partnerstwa z udziałem wielu zainteresowanych stron, wzmocnienie zdolności do sporządzania i planowania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci oraz zapewnienie udziału organizacji kobiecych;

24. apeluje, aby konkretne strategie rozwoju UE były lepiej ukierunkowane na grupy szczególnie wrażliwe i zmarginalizowane, takie jak kobiety i dzieci, osoby LGTBI, osoby w podeszłym wieku, osoby niepełnosprawne, drobni producenci, spółdzielnie, mniejszości językowe i etniczne oraz ludność tubylcza, oraz zapewniały im lepszą ochronę i wsparcie, tak aby zagwarantować im takie same szanse i prawa jak wszystkim innym, zgodnie z zasadą niezaniechania żadnego człowieka;

25. ponownie podkreśla zobowiązanie UE do inwestowania w rozwój dzieci i młodzieży poprzez poprawę sprawozdawczości w zakresie współpracy na rzecz rozwoju dotyczącej dzieci oraz zasobów krajowych, a także do zwiększenia możliwości uczestnictwa ludzi młodych w ćwiczeniach w zakresie odpowiedzialności;

26. wzywa do wspierania państw niestabilnych i dotkniętych konfliktami, zapewnienia im dostępu do zasobów i partnerstwa na potrzeby realizacji priorytetów rozwojowych, a także do zachęcania do wzajemnego uczenia się między tymi państwami oraz zwiększenia zaangażowania pomiędzy partnerami działającymi w dziedzinie rozwoju, budowania pokoju, bezpieczeństwa i pomocy humanitarnej oraz wysiłków w tym zakresie;

27. podkreśla stałe znaczenie celów wyznaczonych w rozdziale konsensusu europejskiego poświęconym rozwojowi społecznemu; podkreśla potrzebę połączenia tych celów z celami zrównoważonego rozwoju oraz umieszczenia kwestii umacniania horyzontalnego systemu opieki zdrowotnej (innego niż wsparcie wertykalnych programów dotyczących konkretnych chorób) w centrum programowania rozwoju zdrowotnego, również w celu zwiększenia odporności na wypadek kryzysów związanych z zagrożeniem zdrowia, takich jak wybuch epidemii wirusa Ebola w Afryce Zachodniej w latach 2013–2014, a także w celu zapewnienia podstawowego prawa do powszechnej opieki zdrowotnej, określonego w art. 25 Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz w Konstytucji Światowej Organizacji Zdrowia (WHO); przypomina, że zgodnie z art. 168 TFUE przy określaniu i urzeczywistnianiu wszystkich strategii politycznych i działań Unii zapewnia się wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego; w tym kontekście wzywa do zwiększenia spójności polityki innowacji i opracowywania leków, gwarantującej dostęp do leków dla wszystkich;

28. w świetle wzrostu demograficznego, w szczególności w Afryce i w krajach najslabiej rozwiniętych, oraz przy uwzględnieniu faktu, że spośród 21 państw o najwyższym współczynniku płodności 19 znajduje się w Afryce, przy czym Nigeria jest krajem o najszybciej rosnącej liczbie ludności na świecie, a oczekuje się, że do roku 2050 ponad połowa wzrostu populacji na świecie będzie miała miejsce w Afryce, co stanowi problem dla zrównoważonego rozwoju, sugeruje, aby w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju położono większy nacisk na programy, których celem jest znalezienie rozwiązania dla tej kwestii;

29. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że bezpieczeństwo żywnościowe i żywieniowe wyłoniło się jako obszar priorytetowy dla nowych globalnych ram na rzecz rozwoju oraz z zadowoleniem przyjmuje włączenie odrębnego celu dotyczącego wyeliminowania głodu, osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego, poprawy w zakresie odżywiania i promowania zrównoważonego rolnictwa; uznaje, że głód i ubóstwo nie są dziełem przypadku, lecz wynikiem niesprawiedliwości i nierówności społecznej i ekonomicznej na wszystkich szczeblach; ponownie wskazuje, że w ramach

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

konsensusu należy podkreślać fakt stałego wspierania przez UE zintegrowanego, międzysektorowego podejścia poprawiającego zdolności w zakresie zróżnicowanej lokalnej produkcji żywności i obejmującego specyficzne interwencje w zakresie żywienia, wyraźnie ukierunkowane na nierówność płci;

30. podkreśla potrzebę mechanizmów odpowiedzialności w odniesieniu do monitorowania i wdrażania celów zrównoważonego rozwoju oraz osiągnięcia celu oficjalnej pomocy rozwojowej na poziomie 0,7 % DNB; wzywa UE i jej państwa członkowskie do przedłożenia harmonogramu określającego sposób stopniowego osiągnięcia tych celów i przewidującego coroczne sprawozdania przedkładane Parlamentowi Europejskiemu;

31. podkreśla potrzebę wielosektorowego i zintegrowanego podejścia, aby skutecznie budować odporność, co oznacza podejmowanie działań na rzecz lepszej integracji pomocy humanitarnej, ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych, ochrony socjalnej, przystosowania się do zmiany klimatu, gospodarowania zasobami naturalnymi i łagodzenia konfliktów oraz innych działań na rzecz rozwoju; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania sprawowania rządów sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz do zajęcia się problemem marginalizacji i czynnikami nierówności wpływającymi na słabszą pozycję społeczną; uznaje konieczność umożliwienia słabszym grupom społecznym zarządzania ryzykiem oraz zapewnienia im dostępu do procesów podejmowania decyzji, które mają wpływ na ich przyszłość;

32. podkreśla znaczenie wkładu kultury w rozwój człowieka oraz w zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy, a także domaga się uwzględniania wymiaru kulturalnego jako podstawowego aspektu polityki solidarności, współpracy i pomocy rozwojowej UE; wzywa do promowania różnorodności kulturowej, wspierania polityki kulturalnej i uwzględniania kontekstów lokalnych, gdy przyczynia się to do osiągnięcia celu promowania zrównoważonego rozwoju;

33. zwraca uwagę, że zgodnie z przewidywaniami liczba mieszkańców miast wzrośnie do 2050 r. o 2,5 mld, przy czym niemal 90 % wzrostu skoncentruje się w Azji i Afryce; uznaje znaczenie problemów wynikających z gwałtownego wzrostu megamiast i powodowanych przez to zjawisko wyzwań w zakresie zrównoważenia społecznego i środowiskowego; wzywa do zrównoważonego rozwoju regionalnego i przypomina, że ożywiona działalność gospodarcza na obszarach wiejskich, w miasteczkach i w mniejszych miastach zmniejsza presję na migrację do wielkich ośrodków miejskich i tym samym łagodzi problemy związane z niekontrolowaną urbanizacją i migracją;

Zróżnicowane podejście

34. podkreśla, że aby strategia rozwoju UE była skuteczna, Unia musi promować sprawiedliwy podział bogactwa przez kraje rozwijające się za pośrednictwem budżetów krajowych, tj. zarówno wewnątrz państw, jak i pomiędzy nimi; zaznacza, że europejska pomoc rozwojowa w pierwszej kolejności powinna uwzględniać rozróżnienie między różnymi uwarunkowaniami w poszczególnych krajach a potrzebami w zakresie rozwoju, a nie opierać się tylko na wskaźnikach mikroekonomicznych lub względach politycznych;

35. podkreśla, że unijną współpracę na rzecz rozwoju należy realizować w celu uwzględnienia najważniejszych potrzeb oraz osiągnięcia jak największych skutków w perspektywie krótko- i długoterminowej; podkreśla potrzebę strategii rozwoju dostosowanych do konkretnych sytuacji, należących do podmiotów lokalnych i przez nie opracowanych, w celu uwzględnienia szczególnych wyzwań, przed jakimi stoją poszczególne państwa lub grupy państw, takie jak małe rozwijające się państwa wyspiarskie, państwa niestabilne i rozwijające się państwa śródłądowe;

36. wzywa do opracowania konkretnych strategii współpracy z krajami o średnich dochodach w celu utrwalenia ich postępów oraz zwalczania nierówności, wykluczenia, dyskryminacji i ubóstwa, w szczególności poprzez promowanie sprawiedliwych i progresywnych systemów podatkowych, a jednocześnie podkreśla, że kraje o średnich dochodach nie stanowią jednolitej grupy, w związku z czym każdy z nich posiada specyficzne potrzeby, które należy zaspokoić za pomocą polityki dostosowanej do konkretnych uwarunkowań; podkreśla konieczność stopniowego wycofywania w odpowiedzialny i systematyczny sposób pomocy finansowej dla krajów o średnich dochodach i skupienia się na innych formach współpracy, takich jak pomoc techniczna, dzielenie się przemysłowym know-how i wiedzą, partnerstwo publiczno-publiczne wspierające globalne dobra publiczne, takie jak nauka, technologia i innowacje, wymiana najlepszych praktyk i promowanie współpracy regionalnej, współpracy południe-południe oraz współpracy trójstronnej; podkreśla znaczenie alternatywnych źródeł finansowania, takich jak mobilizacja dochodów krajowych, pożyczki niepreferencyjne lub pożyczki preferencyjne w mniejszym stopniu, współpracy w kwestiach technicznych, podatkowych, handlowych i dotyczących działalności badawczej oraz partnerstwa publiczno-prywatnego;

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

Skuteczność rozwoju i finansowanie

Skuteczność rozwoju

37. wzywa UE i jej państwa członkowskie do odegrania wiodącej roli wśród podmiotów uczestniczących w rozwoju oraz do ponownego zobowiązania się do pełnego wdrożenia zasad skutecznej współpracy na rzecz rozwoju poprzez nadanie priorytetowego znaczenia mechanizmom, narzędziom i instrumentom, dzięki którym do beneficjentów końcowych dociera więcej zasobów, a mianowicie odpowiedzialności krajowej za priorytety w zakresie rozwoju, dostosowania do krajowych strategii i systemów rozwoju krajów partnerskich, nacisku na wyniki, przejrzystości, wzajemnej odpowiedzialności i demokratycznego włączenia wszystkich zainteresowanych stron; podkreśla znaczenie wzmocnienia wysiłków UE mających na celu zapewnienie jak najskuteczniejszej współpracy na rzecz rozwoju, aby osiągnąć ambitne cele i założenia określone w programie działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz jak najlepiej wykorzystywać na rzecz rozwoju zasoby publiczne i prywatne; apeluje o jednoznaczne przywołanie w nowym konsensusie UE w sprawie rozwoju zasad skuteczności rozwoju;

38. ponownie podkreśla znaczenie poprawy zrozumienia i większego aktywnego zaangażowania europejskiego społeczeństwa w najważniejsze debaty na temat rozwoju oraz działania na rzecz zlikwidowania ubóstwa na świecie i promowania zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że w związku z tym nieformalna edukacja i działania uświadamiające w zakresie rozwoju, w tym poprzez kontynuowanie i rozszerzenie programu edukacji i podnoszenia świadomości na temat rozwoju (DEAR), muszą pozostać integralnymi elementami polityki rozwoju UE i państw członkowskich;

39. uważa, że uproszczenie finansowania i procedur biurokratycznych może pomóc zwiększyć skuteczność; apeluje do UE o reformę mającą na celu przyspieszenie realizacji (co poruszono już w ust. 122 Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju z 2005 r.), co stanowiłoby odpowiedź na potrzebę przeglądu procedur wyboru poprzez skupienie się w większym stopniu na wnioskodawcy: jego tożsamości, wiedzy, doświadczeniu, wydajności i rzetelności w danej dziedzinie (nie tylko na formalnych wymogach dotyczących kwalifikowalności);

40. ponownie podkreśla znaczenie budowania zdolności, aby zwiększać zdolność obywateli, organizacji, rządów i społeczeństw do pełnej realizacji ich ról w opracowywaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ocenianiu strategii zrównoważonego rozwoju;

41. z zadowoleniem przyjmuje poczynione postępy, lecz wzywa UE i jej państwa członkowskie, by wzmogły i rozszerzyły działania w zakresie wspólnego programowania i wspólnej realizacji w celu łączenia zasobów, poprawy wewnątrz krajowego podziału pracy, ograniczenia kosztów transakcji, unikania powielania i fragmentacji pomocy, poprawy widoczności UE na szczeblu lokalnym oraz w celu wspierania odpowiedzialności krajowej za strategię rozwoju oraz dostosowania do priorytetów krajów partnerskich; podkreśla, że jest kwestią zasadniczą, by proces wspólnego programowania był realizowany przez podmioty europejskie i by dopuszczać doń innych darczyńców wyłącznie wtedy, gdy uzasadnia to sytuacja lokalna, jednak bez rozmywania europejskiego charakteru tego procesu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszej koordynacji swych działań z innymi darczyńcami i organizacjami, takimi jak nowi darczyńcy, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, prywatni filantropi, instytucje finansowe oraz przedsiębiorstwa z sektora prywatnego; z niepokojem zauważa, że do połowy 2015 r. jedynie pięć państw członkowskich UE opublikowało plany wdrażania z Pusanu; wzywa państwa członkowskie do corocznego publikowania planów wdrażania i składania sprawozdań na temat wysiłków podejmowanych na rzecz skuteczności rozwoju;

42. przypomina swój wniosek⁽¹⁾ dotyczący kodyfikacji oraz wzmocnienia mechanizmów i praktyk mających na celu zapewnienie lepszej komplementarności i skutecznej koordynacji w zakresie pomocy rozwojowej między państwami członkowskimi i instytucjami UE dzięki wprowadzeniu jasnych i możliwych do egzekwowania przepisów, zapewniających demokratyczną odpowiedzialność na szczeblu krajowym, harmonizację, dostosowanie do krajowych strategii i systemów, przewidywalność funduszy, przejrzystość i wzajemną rozliczalność;

43. podkreśla, że skuteczność rozwoju powinna stanowić jeden z głównych czynników napędowych nowej polityki UE na rzecz rozwoju; przypomina, że zależy to nie tylko od darczyńców udzielających pomocy, lecz również od istnienia skutecznych i sprawnie działających instytucji, rozsądnych strategii, praworządności, pluralistycznych rządów demokratycznych oraz zabezpieczeń przeciwko korupcji w krajach rozwijających się i nielegalnym przepływowi finansowym na szczeblu międzynarodowym;

44. uznaje rolę samorządów lokalnych i regionalnych w dziedzinie rozwoju, a w szczególności znaczenie zdecentralizowanej współpracy między samorządami lokalnymi i regionalnymi w Europie i w krajach partnerskich, gdyż jest to skuteczny sposób wzmocniania wzajemnych zdolności i wdrażania celów zrównoważonego rozwoju na szczeblu lokalnym;

⁽¹⁾ Rezolucja z dnia 11 grudnia 2013 r.

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

Finansowanie rozwoju

45. ponownie podkreśla, że oficjalna pomoc rozwojowa w dalszym ciągu powinna stanowić trzon polityki rozwoju UE; przypomina zobowiązanie UE na rzecz osiągnięcia celu, jakim jest udzielanie oficjalnej pomocy rozwojowej na poziomie 0,7 % DNB do roku 2030; podkreśla znaczenie zwiększenia wkładu na rzecz oficjalnej pomocy rozwojowej również przez inne kraje, zarówno rozwinięte, jak i te o gospodarkach wschodzących; podkreśla istotną rolę oficjalnej pomocy rozwojowej jako katalizatora zmian i dźwigni umożliwiającej mobilizację innych zasobów; przypomina zobowiązanie UE dotyczące mobilizacji zasobów na działania w dziedzinie klimatu w krajach rozwijających się, przyczynienia się do osiągnięcia przez kraje rozwinięte celu polegającego na zgromadzeniu 100 mld USD rocznie oraz utrzymania podwojenia finansowania na rzecz różnorodności biologicznej dla krajów rozwijających się;

46. wzywa do opracowania obiektywnych i przejrzystych kryteriów alokacji zasobów w ramach pomocy rozwojowej zarówno na szczeblu poszczególnych państw członkowskich, jak i na szczeblu UE; apeluje, aby te kryteria opierały się na potrzebach, ocenach wpływu oraz wynikach na płaszczyźnie politycznej, społecznej i gospodarczej z myślą o jak najskuteczniejszym wykorzystaniu środków; podkreśla jednak, że alokacja zasobów w żadnym wypadku nie powinna zależeć od wyników w obszarach, które nie są bezpośrednio powiązane z celami rozwoju; podkreśla, że należy wspierać i wynagradzać dobre wyniki osiągane w dążeniu do wspólnie uzgodnionych celów; podkreśla znaczenie danych zdezagregowanych na szczeblu terytorialnym, aby lepiej oceniać wpływ oficjalnej pomocy rozwojowej;

47. uznaje, że ogólne wsparcie budżetowe promuje odpowiedzialność krajową, dostosowanie do krajowych strategii rozwoju krajów partnerskich, koncentrowanie się na wynikach, przejrzystość i wzajemną odpowiedzialność, ale podkreśla, że należy je brać pod uwagę wyłącznie w przypadku zapewnienia odpowiednich warunków i skutecznych systemów kontroli; przypomina, że wsparcie budżetowe jest najlepszym instrumentem służącym do nawiązania prawdziwego dialogu politycznego umożliwiającego wzmocnienie odpowiedzialności i większe upodmiotowienie;

48. uważa, że realizacja celów zrównoważonego rozwoju wymagać będzie finansowania oraz działań na rzecz rozwoju wykraczających poza oficjalną pomoc rozwojową i politykę publiczną; podkreśla potrzebę zarówno krajowego, jak i międzynarodowego, prywatnego, jak i publicznego finansowania oraz strategii politycznych łączących działania sektora publicznego i prywatnego na rzecz rozwoju oraz stwarzających warunki korzystne dla wzrostu i równego podziału jego owoców za pośrednictwem budżetów krajowych;

49. przypomina, że kraje rozwijające się zmagają się z poważnymi ograniczeniami w zakresie zwiększania dochodów podatkowych i w szczególny sposób są dotknięte problemami związanymi z uchylaniem się od opodatkowania przez osoby prawne oraz nielegalnymi przepływami finansowymi; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wzmocnienia spójności polityki na rzecz rozwoju w tym zakresie, do zbadania efektu mnożnikowego w krajach rozwijających się, wywołanego przez ich własne systemy i przepisy podatkowe, oraz do wspierania lepszej reprezentacji krajów rozwijających się na forach międzynarodowych ustanowionych w celu zreformowania globalnej polityki podatkowej;

50. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania krajów o niskim i średnim dochodzie w tworzeniu sprawiedliwych, progresywnych, przejrzystych i skutecznych systemów podatkowych, jak również w sięganiu po inne środki mobilizacji zasobów krajowych w celu zapewnienia większej przewidywalności i stabilności tego rodzaju finansowania i ograniczenia zależności od pomocy; apeluje o zapewnienie takiego wsparcia w obszarach takich jak administracja podatkowa i zarządzanie finansami publicznymi, systemy sprawiedliwej redystrybucji, jak i zwalczanie korupcji, nieprawidłowej wyceny transferów, uchylania się od opodatkowania i innych form nielegalnego przepływu środków finansowych; podkreśla znaczenie decentralizacji podatkowej oraz potrzebę budowania zdolności w celu wspierania samorządów terytorialnych w opracowywaniu lokalnych systemów podatkowych i porborze podatków;

51. wzywa UE i jej państwa członkowskie do ustanowienia obowiązkowej sprawozdawczości w rozbiciu na poszczególne kraje, dotyczącej przedsiębiorstw wielonarodowych, a także obowiązku publikowania kompleksowych i porównywalnych danych na temat działalności przedsiębiorstw w celu zapewnienia przejrzystości i rozliczalności; wzywa UE i jej państwa członkowskie do rozważenia efektu mnożnikowego w krajach rozwijających się, wywołanego przez ich własną politykę podatkową, oraz do podjęcia potrzebnych reform gwarantujących, że europejskie przedsiębiorstwa osiągające zyski w krajach rozwijających się będą płaciły uczciwą część podatków w tych krajach;

52. podkreśla potrzebę instrumentów służących do łączenia oraz potrzebę partnerstwa publiczno-prywatnego w celu pozyskiwania finansowania wykraczającego poza oficjalną pomoc rozwojową oraz przestrzegania zasad skuteczności rozwoju, ale jednocześnie zaznacza, że muszą się one opierać na przejrzystych kryteriach, należy wyraźnie wskazywać na ich dodatkowość i pozytywny wpływ w zakresie rozwoju, nie mogą one ograniczać powszechnego dostępu do wysokiej jakości podstawowych usług publicznych, a wszystkie płatności muszą być przejrzyste; podkreśla, że finansowane projekty muszą w sposób wiążący uwzględniać krajowe cele rozwoju, prawa człowieka uznane na szczeblu międzynarodowym oraz także standardy socjalne i środowiskowe, potrzeby i prawa miejscowej ludności oraz zasady skuteczności rozwoju; w tym kontekście uznaje, że tradycyjne wykorzystanie gruntów, na przykład przez drobnych producentów rolnych i pasterzy,

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

zwykle nie jest udokumentowane, lecz konieczne jest jego poszanowanie i ochrona; ponownie podkreśla, że przedsiębiorstwa zaangażowane w partnerstwo na rzecz rozwoju powinny przestrzegać zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, wytycznych ONZ oraz wytycznych OECD we wszystkich swoich działaniach oraz promować etyczne praktyki biznesowe; zauważa, że strategie polityczne i programy w dziedzinie rozwoju przynoszą podwójną korzyść w przypadku spełnienia zasad skuteczności rozwoju; wzywa wszystkie podmioty działające na rzecz rozwoju do pełnego dostosowania wszystkich działań do tych zasad;

53. apeluje do UE o promowanie inwestycji generujących godziwe zatrudnienie odpowiadające normom Międzynarodowej Organizacji Pracy i zgodne z programem działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030; podkreśla w tym kontekście wartość dialogu społecznego oraz konieczność zapewnienia przejrzystości i rozliczalności sektora prywatnego w przypadku partnerstwa publiczno-prywatnego oraz wówczas, gdy środki rozwojowe są wykorzystywane na łączenie;

54. podkreśla, że środki rozwojowe wykorzystywane w ramach zaproponowanego planu inwestycji zewnętrznych, jak i przeznaczane na istniejące fundusze powiernicze muszą wpisywać się w cele rozwoju zgodne z zasadami oficjalnej pomocy rozwojowej i nowe cele zrównoważonego rozwoju; apeluje o ustanowienie mechanizmów umożliwiających Parlamentowi realizację zadań nadzorczych w przypadku wykorzystywania unijnych funduszy rozwoju poza zwykłymi procedurami budżetowymi UE, w szczególności poprzez udzielenie mu statusu obserwatora w radach strategicznych planu inwestycji zewnętrznych, funduszy powierniczych i innych, podejmujących decyzje dotyczące priorytetów oraz zakresu programów i projektów;

55. uznaje rolę lokalnych mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, spółdzielni, integracyjnych modeli biznesowych i instytutów badawczych jako siły napędowej wzrostu, zatrudnienia i lokalnych innowacji, które przyczynią się do realizacji celów zrównoważonego rozwoju; wzywa do wspierania środowiska korzystnego dla inwestycji, uprzemysłowienia, działalności gospodarczej, nauki, technologii i innowacji w celu pobudzenia i przyspieszenia rozwoju gospodarek krajowych i rozwoju społecznego, jak również do wspierania programów szkoleniowych i regularnych dialogów publiczno-prywatnych; docenia rolę EBI w związku z unijnym planem inwestycji zewnętrznych i podkreśla, że jego inicjatywy powinny koncentrować się głównie na ludziach młodych i kobietach oraz w zgodzie z zasadami skuteczności rozwoju przyczyniać się do inwestycji w ważne społecznie sektory, takie jak zaopatrzenie w wodę, opieka zdrowotna i kształcenie, a także wspierać przedsiębiorczość i lokalny sektor prywatny; apeluje do EBI o przeznaczanie większych zasobów na mikrofinanse z wyraźnym uwzględnieniem aspektu płci; ponadto wzywa EBI do podejmowania wspólnych działań z Afrykańskim Bankiem Rozwoju (AfDB) w zakresie finansowania długoterminowych inwestycji na rzecz zrównoważonego rozwoju, a także inne banki rozwojowe do zaproponowania instrumentu w zakresie mikrokredytów celem dotowania zrównoważonych pożyczek dla rodzinnych gospodarstw rolnych;

56. uważa, że w nowym konsensusie bezwzględnie musi znaleźć się odniesienie do zdecydowanego zobowiązania UE do wprowadzenia prawnie wiążących ram międzynarodowych umożliwiających pociągnięcie do odpowiedzialności przedsiębiorstw za ich nadużycia w państwach, w których prowadzą działalność, ponieważ wywierają one wpływ na wszystkie obszary społeczeństwa, począwszy od czerpania zysków z pracy dzieci po brak płacy zapewniającej utrzymanie na minimalnym poziomie, od wycieków ropy naftowej po masowe wylesianie, od nękania obrońców praw człowieka po masowy wykup i dzierżawę ziemi;

57. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do promowania wiążących środków gwarantujących, że wielonarodowe korporacje będą płacić podatki w krajach, w których wartość jest uzyskiwana lub tworzona, a także do promowania obowiązkowej sprawozdawczości sektora prywatnego w rozbiciu na poszczególne kraje, co poprawi krajowe zdolności w zakresie mobilizacji zasobów poszczególnych krajów; apeluje o przeprowadzenie analizy efektu mnożnikowego w celu zbadania ewentualnych praktyk dotyczących przenoszenia zysków;

58. apeluje o oparte na potrzebach ludzkich podejście do zdolności obsługi zadłużenia za sprawą wiążącego zestawu norm określających odpowiedzialne udzielanie i zaciąganie pożyczek, kontrole zadłużenia i sprawiedliwy mechanizm spłaty długu, w ramach których należy dokonać oceny zasadności i zrównoważonego charakteru długu poszczególnych krajów;

Spójność polityki na rzecz rozwoju

59. wzywa do unijnej debaty w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju, aby wyjaśnić powiązanie między spójnością polityki na rzecz rozwoju a spójnością polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju; podkreśla zasadnicze znaczenie stosowania zasad dotyczących spójności polityki na rzecz rozwoju we wszystkich strategiach politycznych UE; podkreśla, że spójność polityki na rzecz rozwoju powinna być głównym elementem strategii UE, aby osiągnąć cele zrównoważonego rozwoju; ponownie wskazuje na potrzebę dalszego dążenia unijnych instytucji i państw członkowskich do uwzględniania celów współpracy na rzecz rozwoju we wszelkich wewnętrznych i zewnętrznych strategiach politycznych mogących mieć wpływ na kraje rozwijające się, do znalezienia skutecznych mechanizmów i wykorzystywania istniejących najlepszych praktyk na szczeblu państw członkowskich w celu wdrażania i oceny spójności polityki na rzecz rozwoju, do

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

zadbana o to, by spójność polityki na rzecz rozwoju była wdrażana z uwzględnieniem kwestii płci oraz do uwzględniania w tym procesie wszystkich zainteresowanych stron, w tym organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz władz lokalnych i regionalnych;

60. proponuje ustanowienie mechanizmu arbitrażu, którym zarządzałby przewodniczący Komisji, w celu zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju oraz aby w razie rozbieżności między różnymi obszarami polityki Unii przewodniczący Komisji przyjmował pełną odpowiedzialność polityczną w odniesieniu do ogólnych wytycznych i rozstrzygał spór na mocy zobowiązań podjętych przez Unię w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju; uważa, że po zidentyfikowaniu problemów można rozważyć reformę procedur decyzyjnych stosowanych przez Komisję i w ramach współpracy między jej służbami;

61. apeluje o wzmocniony dialog między UE a krajami rozwijającymi się dotyczący promowania i wdrażania przez UE zasady spójności polityki na rzecz rozwoju; uważa, że informacje zwrotne od partnerów UE na temat postępów w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju mogą odgrywać kluczową rolę w uzyskaniu właściwej oceny jej wpływu;

62. ponownie apeluje o opracowanie procesów zarządzania w celu wspierania spójności polityki na rzecz rozwoju na szczeblu globalnym oraz apeluje do UE o przyjęcie wiodącej roli w promowaniu koncepcji spójności polityki na rzecz rozwoju na arenie międzynarodowej;

Handel a rozwój

63. podkreśla znaczenie sprawiedliwego i odpowiednio uregulowanego handlu we wspieraniu integracji regionalnej, w działaniach na rzecz zrównoważonego wzrostu i w zwalczaniu ubóstwa; podkreśla, że polityka handlowa UE musi stanowić element programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju i odzwierciedlać cele polityki rozwojowej UE;

64. podkreśla, że jednostronne preferencje handlowe z korzyścią dla krajów rozwijających się, które nie są krajami najsłabiej rozwiniętymi, nadal są dostępne, aby wspierać rozwój; uważa też, że nowy konsensus powinien zawierać odniesienie do zobowiązania UE dotyczącego promowania sprawiedliwych i etycznych systemów handlowych z małymi producentami w krajach rozwijających się;

65. z zadowoleniem przyjmuje uznanie znacznego wkładu sprawiedliwego handlu we wdrażanie programu działań ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030; apeluje do UE o realizację i dalsze rozwijanie jej zobowiązania dotyczącego wsparcia dla stosowania systemów sprawiedliwego handlu w UE oraz w krajach partnerskich, aby w ramach unijnej polityki handlowej promować zrównoważoną konsumpcję i zrównoważone wzorce produkcji;

66. podkreśla potrzebę udzielania przez UE dalszego wsparcia krajom rozwijającym się w celu budowania zdolności w dziedzinie handlu, rozwoju infrastruktury oraz krajowego sektora prywatnego, aby umożliwić tym krajom dodanie wartości do produkcji i jej zróżnicowanie oraz zwiększenie wymiany handlowej;

67. ponownie przypomina, że zdrowe środowisko, w tym stabilny klimat, jest niezbędne do eliminacji ubóstwa; wspiera wysiłki UE na rzecz zwiększania przejrzystości i odpowiedzialności w zarządzaniu zasobami naturalnymi oraz w wydobyciu zasobów naturalnych i handlu nimi, promowania zrównoważonej konsumpcji i produkcji, jak również na rzecz zapobiegania nielegalnemu handlowi w sektorze surowców mineralnych, w sektorze drewna oraz w sektorze dzikiej fauny i flory; jest głęboko przekonany, że istnieje potrzeba dalszych starań w skali globalnej na rzecz opracowania ram regulacyjnych dla łańcuchów dostaw i zwiększenia odpowiedzialności sektora prywatnego, aby zapewnić zrównoważone zarządzanie i handel zasobami naturalnymi oraz umożliwić krajom bogatym w zasoby i ich ludności, przy jednoczesnej ochronie praw lokalnych i tubylczych społeczności, czerpanie dodatkowych korzyści z takiego handlu oraz zrównoważonego zarządzania różnorodnością biologiczną i ekosystemami; wyraża zadowolenie z powodu postępów osiągniętych od czasu zawarcia porozumienia na rzecz zrównoważoności z Bangladeszu oraz apeluje do Komisji o rozszerzenie tych ram na inne sektory; w związku z tym wzywa Komisję do promowania inicjatyw w dziedzinie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i należytej staranności, które uzupełniają obowiązujące rozporządzenie UE w sprawie drewna i planowane rozporządzenie UE w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami, i rozszerzania ich na inne sektory;

68. za godny ubolewania uznaje fakt, że jak dotąd nie powstały ramy regulacyjne określające zasady przestrzegania przez korporacje praw człowieka i obowiązków w odniesieniu do norm społecznych i środowiskowych, co pozwala niektórym państwom i przedsiębiorstwom na ich bezkarne obchodzenie; wzywa UE i jej państwa członkowskie do aktywnego uczestnictwa w pracach Rady Praw Człowieka ONZ oraz Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska nad międzynarodowym traktatem w celu pociągnięcia korporacji transnarodowych do odpowiedzialności za naruszanie praw człowieka i łamanie norm środowiskowych;

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

69. potwierdza znaczenie skoordynowanych i przyspieszonych działań mających na celu zwalczanie problemu niedożywienia, aby zrealizować program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz cel zrównoważonego rozwoju nr 2 dotyczący wyeliminowania głodu;

70. przypomina o kluczowej roli, jaką lasy odgrywają w łagodzeniu zmiany klimatu, zachowaniu różnorodności biologicznej i ograniczaniu ubóstwa, a także apeluje do UE o przyczynienie się do powstrzymania i odwrócenia zjawiska wylesiania i degradacji lasów oraz o promowanie zrównoważonej gospodarki leśnej w krajach rozwijających się;

Bezpieczeństwo a rozwój

71. podkreśla bezpośredni związek między bezpieczeństwem a rozwojem, ale zwraca też uwagę na potrzebę ścisłego stosowania ostatniej reformy oficjalnej pomocy rozwojowej w zakresie wykorzystania instrumentów na rzecz rozwoju na potrzeby polityki bezpieczeństwa poprzez odniesienie do jasnego celu, jakim jest eliminacja ubóstwa i promowanie zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że cel w postaci pokojowych i integracyjnych społeczeństw o równym dostępie do wymiaru sprawiedliwości powinien przekładać się na działania zewnętrzne UE, które oznaczają wsparcie dla wszystkich lokalnych podmiotów mogących osiągać te cele i tym samym prowadzą do budowania odporności, promowania bezpieczeństwa ludności, umacniania praworządności, przywracania zaufania i stawiania czoła złożonym wyzwaniom związanym z brakiem bezpieczeństwa, niestabilnością i procesem przejścia do demokracji;

72. uważa, że należy dążyć do efektów synergii między wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony a instrumentami rozwojowymi w celu znalezienia odpowiedniej równowagi między zapobieganiem konfliktom, rozwiązywaniem konfliktów oraz odbudową i rozwojem po ich zakończeniu; podkreśla, że w tym celu środki i programy polityki zewnętrznej muszą być kompleksowe, dostosowane do sytuacji danego kraju oraz, jeżeli są finansowane ze środków przewidzianych na politykę rozwoju, muszą przyczyniać się do osiągnięcia głównych celów rozwoju określonych w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej; podkreśla, że wśród głównych zadań współpracy na rzecz rozwoju nadal znajduje się wspieranie krajów w ich dążeniach do utworzenia stabilnych i pokojowych państw przestrzegających zasady dobrych rządów, praworządności i praw człowieka, jak również dążenie do ustanowienia stabilnie funkcjonujących gospodarek rynkowych w celu zapewnienia dobrobytu ludności i zaspokajania wszystkich podstawowych potrzeb ludzi; podkreśla potrzebę zwiększenia w tym kontekście bardzo ograniczonych środków finansowych na wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony, aby umożliwić ich szersze wykorzystanie między innymi z korzyścią dla rozwoju, zgodnie z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju;

Migracja a rozwój

73. podkreśla zasadniczą rolę współpracy na rzecz rozwoju w stawieniu czoła podstawowym przyczynom przymusowej migracji i przymusowych wysiedleń, takim jak niestabilność państw, konflikty, brak bezpieczeństwa i marginalizacja, ubóstwo, nierówność i dyskryminacja, łamanie praw człowieka, ograniczony dostęp do podstawowych usług takich jak opieka zdrowotna i edukacja, a także zmiana klimatu; określa następujące cele jako wstępne warunki stabilnych i odpornych państw, które w mniejszym stopniu będą podatne na sytuacje mogące ostatecznie skutkować przymusową migracją: promowanie praw człowieka i godności ludzkiej, zaprowadzanie demokracji, dobre rządy i praworządność, włączenie społeczne i spójność społeczna, możliwości gospodarcze gwarantujące godne zatrudnienie, działalność gospodarcza, w której centrum stoi człowiek, oraz przestrzeń polityczna dla społeczeństwa obywatelskiego; apeluje o to, aby współpraca na rzecz rozwoju koncentrowała się na realizacji tych celów i tym samym sprzyjała budowaniu odporności, a także o nadzwyczajną pomoc rozwojową związaną z migracją w celu ustabilizowania sytuacji, podtrzymania funkcjonowania państw i umożliwienia osobom wysiedlonym godnych warunków życia;

74. przypomina, jak podkreślono w programie działań ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, o pozytywnym wkładzie migrantów w zrównoważony rozwój, co obejmuje również przekazy pieniężne, przy czym związane z nimi koszty transakcji należy jeszcze bardziej obniżyć; podkreśla, że wspólne i konstruktywne reagowanie na wyzwania i kryzysy migracyjne wymaga bardziej skoordynowanego, systematycznego i uporządkowanego podejścia odpowiadającego interesom krajów pochodzenia i krajów docelowych; podkreśla, że skuteczny sposób pomagania dużej liczbie uchodźców i osób starających się o azyl polega na poprawie warunków oraz zapewnianiu pomocy humanitarnej i rozwojowej; jednocześnie sprzeciwia się wszelkim próbom łączenia pomocy z kontrolą granic, zarządzaniem przepływami migracyjnymi lub porozumieniami o readmisji;

75. podkreśla, że kraje pochodzenia i tranzytu migrantów potrzebują indywidualnych rozwiązań na rzecz rozwoju, odpowiadających sytuacji politycznej i społeczno-gospodarczej każdego z nich; podkreśla potrzebę wspierania praw człowieka i godności dla wszystkich, dobrych rządów, pokoju i budowania demokracji w ramach takiej współpracy oraz oparcia jej na wspólnych interesach, współdzielonych wartościach i poszanowaniu prawa międzynarodowego;

76. podkreśla potrzebę ścisłego nadzoru parlamentarnego i monitorowania umów związanych z zarządzaniem migracją oraz wykorzystywaniem funduszy rozwojowych w powiązaniu z migracją; podkreśla znaczenie ścisłej współpracy i ustanowienia dobrej praktyki wymiany informacji między instytucjami, w szczególności w dziedzinie migracji i bezpieczeństwa; przypomina swoje obawy związane z coraz szerszym wykorzystywaniem funduszy powierniczych,

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

dotyczące kwestii takich jak ograniczona przejrzystość, brak konsultacji i brak odpowiedzialności na szczeblu regionalnym;

77. wskazuje, że w świetle ostatnio podjętych w Europie środków politycznych w celu zwalczania podstawowych przyczyn przymusowej migracji europejska polityka rozwoju musi być wpisana w definicję ustaloną przez Komitet Pomocy Rozwojowej OECD oraz musi się opierać na potrzebach rozwojowych i prawach człowieka; podkreśla ponadto, że pomoc rozwojowa nie może zależeć od współpracy w kwestiach migracyjnych, takich jak zarządzanie granicami lub umowy o readmisji;

Pomoc humanitarna

78. podkreśla konieczność większego powiązania pomocy humanitarnej i współpracy na rzecz rozwoju w celu rozwiązania problemu luk w finansowaniu, unikania powielania działań i tworzenia systemów równoległych oraz w celu stworzenia warunków dla zrównoważonego rozwoju przy jednoczesnym zapewnieniu odporności i narzędzi umożliwiających lepsze zapobieganie kryzysom i przygotowanie się do nich; apeluje do UE o wypełnienie zobowiązania do przeznaczania do 2020 r. co najmniej 25 % pomocy humanitarnej lokalnym i krajowym podmiotom w możliwie jak najbardziej bezpośredni sposób, jak uzgodniono w ramach wielkiego układu;

79. przypomina o podstawowych zasadach pomocy humanitarnej: człowieczeństwie, neutralności, niezależności i bezstronności; z zadowoleniem przyjmuje nieustępliwość Komisji w kwestii dotyczącej tego, aby nie łączyć Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju z Konsensem europejskim w sprawie pomocy humanitarnej;

80. podkreśla, że należy zwiększyć międzynarodową pomoc, poprawić koordynację oraz zwiększyć zasoby na potrzeby działań w sytuacjach wyjątkowych oraz naprawy i odbudowy po wystąpieniu klęski żywiołowej;

81. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie, by wspierać zarówno promowanie technologii ICT w krajach rozwijających się, jak i zapewnianie sprzyjającego otoczenia dla gospodarki cyfrowej poprzez usprawnianie wolnych, otwartych i bezpiecznych połączeń; przypomina, że satelity mogą zapewnić racjonalne pod względem kosztów rozwiązania w zakresie łączenia aktywów i ludzi na obszarach oddalonych oraz zachęca UE i jej państwa członkowskie do uwzględnienia tego aspektu w pracach podejmowanych w tej dziedzinie;

Globalne dobra publiczne i wyzwania o wymiarze globalnym

82. jest głęboko przekonany, że globalna obecność stawia UE i jej państwa członkowskie w dobrej pozycji do odgrywania w dalszym ciągu wiodącej roli na arenie międzynarodowej w zapewnianiu globalnych dóbr publicznych i reagowaniu na wyzwania o wymiarze globalnym, które wiążą się z coraz większym obciążeniem, wpływając w sposób nieproporcjonalny na ubogich; apeluje o uwzględnienie w konsensusie dóbr globalnych i wyzwań środowiskowych, m.in. rozwoju społecznego, środowiska, które obejmuje zmianę klimatu i dostęp do wody, braku bezpieczeństwa i niestabilności państw, migracji, przystępnych usług energetycznych, bezpieczeństwa żywnościowego oraz eliminacji niedożywienia i głodu;

83. przypomina, że małe i rodzinne gospodarstwa rolne, które stanowią najpowszechniejszy model rolnictwa na świecie, odgrywają kluczową rolę w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju: znacząco przyczyniają się one do bezpieczeństwa żywnościowego, walki z erozją gleby i utratą różnorodności biologicznej oraz do łagodzenia zmiany klimatu, zapewniając jednocześnie miejsca pracy; podkreśla, że z jednej strony UE powinna wspierać powstawanie organizacji rolniczych, w tym spółdzielni, a z drugiej strony zrównoważone rolnictwo koncentrujące się na praktykach agroekologicznych, wyższej wydajności gospodarstw rolnych, prawach rolników i prawach do korzystania z gruntów i nieformalnych systemach nasiennych, gdyż są to środki zapewniające bezpieczeństwo żywnościowe, zaopatrzenie rynków lokalnych i regionalnych oraz godziwe dochody i godne życie dla rolników;

84. przypomina, że sektor prywatny nie jest jednolitą grupą podmiotów; wobec tego podkreśla, że w odniesieniu do sektora prywatnego polityka rozwojowa UE i jej państw członkowskich powinna obejmować różnicowane strategie, aby objąć różne typy podmiotów z sektora prywatnego, w tym podmioty sektora prywatnego kierowane przez producentów, mikroprzedsiębiorstwa, małe i średnie przedsiębiorstwa, spółdzielnie, przedsiębiorstwa społeczne oraz przedsiębiorstwa działające w ramach gospodarki solidarniej;

85. ponownie potwierdza, że zapewnienie wszystkim dostępu do źródeł stabilnej, zrównoważonej i nowoczesnej energii po przystępnej cenie do 2030 r. (cel zrównoważonego rozwoju nr 7) ma kluczowe znaczenie dla zaspokojenia podstawowych potrzeb ludzi, które obejmują dostęp do czystej wody, infrastruktury sanitarnej, opieki zdrowotnej i kształcenia, a także jest istotne z punktu widzenia wspierania procesu powstawania lokalnych przedsiębiorstw i podejmowania wszelkiego rodzaju działalności gospodarczej oraz jest kluczową siłą napędową postępu w zakresie rozwoju;

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

86. podkreśla, że podnoszenie wydajności drobnych producentów rolnych oraz stworzenie zrównoważonego rolnictwa odpornego na zmianę klimatu i takichże systemów żywnościowych odgrywa kluczową rolę w realizacji celu zrównoważonego rozwoju nr 2 oraz koncepcji zrównoważonej konsumpcji i produkcji ujętej w celu zrównoważonego rozwoju nr 12, co wykracza poza zasady gospodarki o obiegu zamkniętym i obejmuje środowisko, a także wpływ na prawa socjalne i prawa człowieka; w związku z tym podkreśla, że UE powinna wspierać zrównoważoną produkcję żywności oraz praktyki odpornego rolnictwa, które zwiększają wydajność i produkcję; uznaje szczególne potrzeby kobiet rolników związane z bezpieczeństwem żywnościowym;

87. podkreśla znaczenie kontynuowania prac nad poprawieniem dostępu do wody, infrastruktury sanitarnej i higieny, które to kwestie są zagadnieniami przekrojowymi mającymi wpływ na realizację innych celów programu działań na okres po 2015 r., w tym w zakresie zdrowia, kształcenia i równości płci;

88. apeluje do UE o promowanie globalnych inicjatyw mających na celu stawienie czoła wyzwaniom związanym z szybko postępującą urbanizacją oraz tworzenie bezpieczniejszych, bardziej sprzyjających włączeniu społecznemu, odpornych i zrównoważonych miast; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście niedawne przyjęcie przez konferencję ONZ poświęconą mieszkalnictwu i zrównoważonemu rozwojowi obszarów miejskich (Habitat III) nowego programu dla miast, który ma na celu znalezienie lepszych sposobów planowania, projektowania, finansowania i rozwijania miast oraz kierowania i zarządzania nimi, aby pomóc ograniczać ubóstwo i głód, poprawiać zdrowie i chronić środowisko;

89. apeluje o dalsze wysiłki UE w zakresie ochrony oceanów i zasobów morskich; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje niedawne inicjatywy Komisji dotyczące poprawy międzynarodowego zarządzania oceanami, aby promować lepsze gospodarowanie i łagodzić wpływ zmiany klimatu na morza i ekosystemy;

90. podkreśla, że należy zająć się powiązaniem ze zwiększeniem wydajności zrównoważonego rolnictwa i rybołówstwa, które prowadzi do mniejszej utraty i mniejszego marnotrawstwa żywności, przejrzystego zarządzania zasobami naturalnymi i przystosowania się do zmiany klimatu;

Polityka rozwoju UE

91. ponownie zwraca uwagę na przewagę komparatywną wynikającą z działań podejmowanych przez UE na rzecz rozwoju, w tym globalną obecność UE, elastyczność szeregu unijnych instrumentów i metod realizacji, rolę w zapewnianiu spójności i koordynacji polityki oraz zaangażowanie w tym zakresie, podejście oparte na prawach i demokracji, skalę działania w zakresie zapewniania masy krytycznej w dotacjach oraz nieustanne wspieranie społeczeństwa obywatelskiego;

92. podkreśla potrzebę przełożenia przewagi komparatywnej UE na koncentrację działań na określonych obszarach polityki, w tym między innymi demokracji, dobrych rządach i prawach człowieka, globalnych dobrach publicznych i wyzwaniach o wymiarze globalnym, handlu i integracji regionalnej oraz zwalczaniu pierwotnych przyczyn braku bezpieczeństwa i przymusowej migracji; podkreśla, że taka koncentracja będzie musiała zostać dostosowana do potrzeb i priorytetów poszczególnych krajów i regionów rozwijających się zgodnie z zasadami odpowiedzialności i partnerstwa;

93. przypomina o rosnącej roli sportu w kontekście rozwoju i pokoju z uwagi na propagowanie tolerancji i kultury wzajemnego szacunku oraz wkład sportu we wzmocnienie pozycji kobiet, młodzieży, jednostek i społeczności, jak również jego wkład w zdrowie, kształcenie i włączenie społeczne;

94. podkreśla znaczenie kompleksowego, przejrzystego i terminowo działającego zbiorowego systemu odpowiedzialności na potrzeby monitorowania i przeglądu przez UE i jej państwa członkowskie procesu wdrażania programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do 2030 r. i konsensusu, a także zwraca uwagę, że roczne sprawozdania na temat postępów we wdrażaniu wszystkich zobowiązań w ramach polityki rozwojowej, w tym również zobowiązań dotyczących skuteczności, spójności polityki na rzecz rozwoju i oficjalnej pomocy rozwojowej, w dalszym ciągu są niezbędne, aby zagwarantować odpowiedzialność i nadzór parlamentarny; wyraża ubolewania z powodu niedostatecznej obecnie liczby sprawozdań i spodziewanych braków w tym względzie; z zadowoleniem przyjmuje plany Komisji dotyczące przeprowadzenia śródkresowej oceny stanu wdrożenia konsensusu;

Wtorek, 14 lutego 2017 r.

95. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych .
